

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR

INCA 29 DE ABRIL DE 1916

Núm. 70

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

La gent es diverteix massa...

i es diverteix poc

ES DIVERTEIX MASSA...

Es que un hom no té temps de rès! Encara no't llesves ja cal que coris a cà'l barber, perquè o sinó ja t'han pres la tanda. Això sí; en havent acabat no's pot anar depressa a sortir-ne, perquè s'ha de llegir el diari, s'ha de xerrar dels veïns, s'ha d'arreglar la Espanya.

No te n'adones que ja és hora de dinar. Amb prou feines si tens temps de menjar amb tres o quatre esgarapades, de dir uns quants fàstics a la dona i clavar mitja dotzena de castanyes als fills, perquè al cafè t'esperen.

Corre-hi, dona't pressa, que no foscas que't fugís. Mira, ¿veus? això que fuma és cafè, allò groc de l'ampolla és rom del valent, allò negre i llargarut és un puro de dotze cèntims i mig. Això és disfrutar, aquí amb els companys fent anar la matracà entre glop i glop de cafè, entre pipada i pipada de tabac.

No vos descuideu pas! Si sabeu dos o tres contes d'aquells tan verds que no vos quedin al pap, que us farien mal de ventre. ¡Oh! s'aprèn molt al cafè perquè sentint gentint instruída... i ben educada...

Mira, ja t'arreglen el tresillo: ¿que'l faràs de cinc o de mig ral? Les cartes van llises, les pessetes rutilen com si portessin oli, i encara diràn que'l vi va barato! ¡Si lo que vos sobren són diners!

¿Pleguem? Pleguem, nois, que és tard. Es que un home to té temps de rès; encara no'ns ha vagat d'anar a veure la vinya que planten, ni de donar una volta pel celler. Ja ho forem demà, si no tornem a lo mateix que avui. Me'n descuidava. Ara s'està molt bé a la vila: en havent sopat cafè flamenc, i dijous i diumenges cinematògraf. ¡Si aquest poble ja és un Barcelona petit!

...I ES DIVERTEIX POC

¡Jesús, María, Josep, i quines cares més llargues tota la família! El marit sempre afa-digat, sense temps per rès, ni tan sols per a treballar. La muller podrint-se dintre les parets de casa. La sogra barallan-se amb la nora, com si no tinguéssim rès més que fer.

La canalleta tristois com unes panses seques.

An aquesta família hi falta una alenada d'alegría.

I és cert que cada hu per ell treballa tan poc com sab i es distreu d'allò més; però la diversió, l'alegría verdadera, hi manca.

Ni el pare fa saltar els fills sobre els genolls, ni l'avi té ocasió d'explicar corrandes a la vora del foc, ni la mestressa està d'humor per a esclafir una rialla.

És veritat que s'han posat cines, però s'han suprimit les vetllades dolces de la llar.

És veritat que hi ha molts cafès i llocs d'esbarjo, però a casa s'hi està cada dia més malament.

És veritat que hi ha casinos i teatres pels dies de festa, però les passejades per a prendre el sol o l'aire amb la dona i la quitxalla ja no s'estilen.

I així resulta que, com més bullici, més arrugat el front; com més gresca, menys rialles; com més saraus, més mal humor.

Verdaderament el món té un mal: com més busca divertir-se, menos se sab divertir.

JAUME RAVENTÓS.

TU ES SACERDOS...

A mon amic el novell prevere, Mossèn Francesc Garau, per sa Missa nova...

Oh! el Missatger novell de l'Evangeli!
oh! l'Escullit potent p'el sacrifici,
amb claretats de Missa-nova excelsa!

Euhorabona!

Com temps enrera per la Terra Santa
Jesús, frescant per tot, crida deixebles...
be haveu deixat molins plens de farina
per altra Maina!

L'Esperit Sant desde el nígul de flames
vos ha guiat! Oh ditxa! Prest venguéreu
amb l'armament de Cristo inviolable
i ungit de crisma.

I haveu entrat, absort, al Tabernacle
del Deu que alegra vostra juvenesa,
i l'orga feia esclats epitalàmics:

hossanna! hossanna!

Hossanna a l'escullit Mestre de pobles,
que du la llum del sol als qui se perden,
perque reprenguin cap al cel, que és patria
d'ànimes lliures.

Hossanna al nou ungit de benhaurances,
de cor que vessa de misericordia,
que els homos peneditis amb Deu amable
reconcilia.

Hossanna al nou ungit de benhaurances,
nou Moïses que els sedetjants abeura,
Melquisedec de Nova Llei que ofrena
l'Hostia infinita

de nostra Redempció transformadora
de pecadors segons Adam indòcil
en fills semblants a la divina Essència...
Oh maravella!

Jo no comprenc la dignitat excelsa!...
sou Deu i homo, omnipotent i débil,
i Vos tornau unir al Cap de Cristo
totes les coses...

Per això call... El gran *Tedeum* vibra...
tot jo som commogut... no sé què passa!...
jo us bes les mans i sent tanta gaubansa
que no hu diria!

Andreu Caimari

LA VENJANÇA I EL PERDO

(PARÀBOLA DE KRIMMACHER)

Veurás que un Rei d'Orient, molt poderós, va trobà un dia a sa seua esposa la Reina tota rabiosa i enfadada, i demanant venjança contra un malfactor que havia despreciat i escarnit, segons deia ella, es seu real poder i autoritat.

I deia:

—Aquest homo vil i poc respectuós vengué a regalar-me un adre's de pedres fines, i ara m'he trobada en que totes eren falses. Bé sofrirà un bon càstic a dins fosca presó; amb sa seua vida ha de pagà, a la fi, sa mala passada que m'ha feta. Per sa meua vida heu he jurat. Jo't deman, oh Rei mon espòs, que'l condammis a que sia trocetat i roegat per animals ferosos.

¡digué el Rei:

—Repara, esposa meua, que s'es mesté no deixar-se arrastrà p'es primé impuls de sa passió; porque qui tenga rabia, mal podrà veure clara sa raó. Qualsevol qui comanda ets altres, també ha de sebre comandar-se a si mateix. ¿Per ventura no es un qui comanda, aquí en el món, imatge i missatge de Deu?

Respòn la Reina:

—¿I per ventura es mateix Deu, que tú

anomenes, no's mostra enutjat i enfurit de vegades, en mig d'una tempestat de trons i llamps?

—No, (diu el Rei;) perquè fins i tot en ses tempestats obra p'es nostre bé. ¡Ai, esposa estimada! Quantes vegades s'homo pretén judicà i coneix a Deu, segons se coneix a si mateix!

Amb aquestes paraules, la Reina se irrita més encara, i deia:

—També Deu avorreix i castiga s'homo dolent, i no va posà debades en mans teues sa seua espasa de justícia. Jo't deman solament que es culpable sufresca lo que es té ben merescut. De sa seua mort ja n'he fetes fé crides... i per ell ja no hei ha remei.

Diu el Rei:

—Idò bé, demà mateix es teus desitxs seràn cumplits.

L'endemà, va arribà s'hora senyalada. Clarins i trompes varen fé sebre a tot es poble es sanguinos espectacle; i al punt hei comparagué la Reina seguida de molta gent palaciana. Es cor li batgeva alegrement, de veure satisfets ets seus desitjos venjatius perquè sa venjaça es un bàlsam molt bò per aquells cors vanitosos que'n senten ferits.

El rei d'armes obrí sa barrera; es pobre condemnat sortí allà en mig tot tremolós, i llavò tornaren a sonà fimbals i trompes.

Però, ¡mirau quina sorpresa! En lloc d'un lleó d'ulls de foc i unglès ferrenques, compareix un ximple anyellet, que sense gens de pò, s'acostà an es condemnat embadalit. Acabaren de sonà fimbals i trompes; en lloc d'això, se deixaren senti ets dolços sons de flautes; i es xotet s'ajegué devora es criminal, mirant-lo-se amb dolces uiades.

La Reina mirà es seu espòs, i li sortiren a sa cara ets colors, d'empagaida que estava.

I llavò li digué el Rei:

—Aquesta mirada teua'm diu, estimada esposa, que he fet lo que havia de fé. Aquell qui t'enganà, també enganat ha romàs, i més que tú; i ara tú també fens honor, i no deshonra. Aquesta vermeió que ses teues galtes coloretja, la trob molt més hermosa que sa purpura real de que vas vestida; i ella es també per mi sa més cumplida recompensa. Sa teua cara mateixa'm diu ben clà, que he obrat amb això com un digne missatge i com imatge d'Aquell qui tot heu veu i tot heu pot.

El lavò ses trompes i fimbals donaren per acabat s'espectacle, i es poble sortí d'allà, i s'espargí eridant:

—¡Visca el Rei! ¡Visca la Reina!

M. O.

¡Cuantos artríticos gozarían ya de salud perfecta si hubiesen ensayado para la curación de las arenillas, mal de piedra, reuma, ciática, gota, cólicos nefríticos, neuralgias, etc., un remedio tan seguro y eficaz como la «Piperazina Dr. Grau»! Es el mejor disolvente del ácido úrico.

Canta, busqueta rossinyolera,
tu que ets parenta del rossinyol,
ara qu'arriba la primavera
canta y refila de sol a sol.
Si jo sabia tes reñilades,
si jo tenia ta dolça veu,
desvetllaria les encontrades
tan adormides ¡ay! per son Deu!
Diria als hòmens: L'alba s'acosta,
mirau qui envia la llum al món.
Diria al vespre: La llum es posta,
mirau aquella que mai se pon.
Mirau l'Estrellà, la de Maria,
i al que du als braços infant diví,
i matí i vespre, de nit i dia,

Gloria in excelsis cantau ab mi.

JACINTO VERDAGUER.

CONCERT TORRANDELL

Atent a la invitació que la Junta Directiva del Círcol d'Obrers Catòlics dirigí al nostre insigne artista D. Antoni Torrandell, donà aquest dilluns passat l'anunciat concert, en el saló-teatre de dita Societat.

Hora era ja que el Sr. Torrandell, que avui gosa de justa fama en el món musical pel nom del qual està ja solemnement consagrat a dins París, a dins la Capital i a molts de pobles de Mallorca, demostràs les seves habilitats aquí, en mig de molts, a la ciutat que ha fengut l'honor de veure-lo nèixer.

Ja era hora que l'antic aforisme «ningú és profeta en la seva pàtria», en lo que d'aplicació pogués tenir al Sr. Torrandell, quedàs reduït al oblit... i això a pesar de ser un aforisme essencialment espanyol i per cert massa corrent.

Així heu compregué la digna Junta Directiva dels Obrers Catòlics, al invitar, la primera, al gran artista a un concert, assumint d'aquest modo la representació de nostra ciutat, en un tribut d'admiració que prest o' fari tenia que rendir li, perquè era un deute per ella contret. En la història del Círcol, quedarà registrada com a nota brillant i patriòtica aquesta la seva iniciativa. Perque voler tenir oculta una intel·ligència privilegiada, que ja en el món científic o ja en l'artístic haguí arribat a pujar amunt, és, per una ciutat que vulgui passar per culta, una obra depriment, negativa. Voler desfullar, amb envejes, escatimacions o personalismes, els llorers de glòria i triunf que fora d'ella hagin merescut fills seus notables, és una ingratitud monstruosa. Es precís que tota ciutat culta replegui i deixi medrar i creixer totes les manifestacions de vida intel·lectual o artística dels qui lluiten per un ideal, per fer-se un nom il·lustre, per donar dies de glòria a la seva pàtria; i això, per no fomentar la decepció, ni matar l'emulació noble i digna.

Inca, encara que fari, ha fet lo que devia.

I perdonin nostros lectors aquesta llarga digressió i... anem de plè al Concert de referència.

No intentam, amb aquesta ressenya, fer una crítica concienzosa ni del concert ni del concertista. Mos falta per això la competència necessaria. Solsament, per informació, ressenyarem superficialment les notes més notables del acte de dilluns.

La concurrència fonc satisfactoria. Si se té en compte que els menjars molt exquisits no solen esser assaborits més que per paladars delicats, se comprendrà que no hi hagués un llenazo, com vulgarment deim. Ademés, escasseijen bastant els intel·lectuals en música, en nostro poble. Els amateurs del cine son més abundants! Quanta falta de sòlida educació i gust artístic! Per això, porem dir que el públic fonc numeros, arribant a ocupar totes les localitats del Teatre. El programa, encara que no de primer orde, no deixava d'esser atraient. Bastava per esser-ho lletgir-hi els noms prestigiosos de Beethoven, Brams, Scarlatti, Weber, Chopin, Torrandell i Liszt...

Omplia la primera part del Programa, els tres temps de la celebrada *Sonata Aurora*, op. 20 de Beethoven, que fonc briosamente executada. Ja desde el principi sorprengué al públic el Sr. Torrandell, amb el seu mecanisme marvellós, escultural com podríem dir. Amb peces de la volada d'aquesta *Sonata*, s'hi pot admirar en ell la facilitat en que, amb curt espai de temps, passa de fortíssimos brillants i virils a sonoritats vagues i dolces; o de pianísimos casi imperceptibles a crescendos, que magèstuosament van aixamplant-se com les onades d'un mar embravit. En el *Rondo* va fer alarde de digitació amb els trinos que feia amb la mateixa mà que sostenia el cantàbil. Sobre tot, va sebre fer mos interessant el temperament musical del gran Beethoven, Mestre únic, inimitable, que arribà a aixecar fins un grau jamai sospitat, la facultat d'expressió de la música, ampliant i enriquint portentosament les seves diverses formes.

Amb aquesta 1ª part, fonc aplaudidíssim el concertista. An el públic emperò li esperava major fruició en lo restant del programa.

La segona part començà amb l'elegantíssima *dança húngara* de Brahms, una de les peces que foren més aplaudides, seguint després l'Invitació al Vals de Weber i una sonata de N. Scarlatti.

I amb això arribà el concertista al admirable Chopin, al poeta del piano com molts l'anomenen. L'Estudi agradà molt, però més la *Polonesa 6*, sobre tot en el célebre pasatge d'octaves. Creim no's pot conseguir ja una interpretació més acabada d'aquest poeta polac, el més genuí dels cantors de Polònia, autor eminentement subjectiu, que ha imprimit a totes les seves produccions un mafeix esperit, l'esperit de patria. Amb els sons per ell creats, va fer rebrostar en la seva terra el crit a la llibertat i a l'abolició de les cadenes de la esclavitud... Tant persistents foren els aplausos amb que va esser acollida dita *Polonesa*, que de seguir uns quants segons més, se veia obligat el Sr. Torrandell a repetir-la. I amb ella acabà la segona part.

Amb el *Caprici espanyol*, *Minuet capriciós i un Vals en la menor*, se revelà el concertista com a excelent compositor. La primera de dites composicions respirà un aire marcadament nacional, i fotes elles tenen un sabor personalíssim, originalíssim. D'En Torrandell compositor més n'ocuparem en altra ocasió, per no esser massa llargs.

Coronava la 5.ª part del programa la afamada *Llegenda de San Francesc de Paula caminat damunt les aigües*. E-hi havia gran interès per conèixer-la. El silenci aquí era imponent, un silenci sepulcral.

Aquesta és una de les obres més arrogants de Liszt, el Rei del piano, per anfonomasia; obra además altament comprometedora per tot intérprete, per quant els seus elements descriptius exigeixen un mecanisme magistral. I aquí acabà de revelar-se Torrandell com a indiscutible virtuós del piano. En tota ella demostrà una quadratura i equilibri admirables, a pesar de les seves enormes dificultats tècniques.

Una estrepitosa ovació premià la labor meritíssima del artista. El públic subjugat aplaudí llargament i no acabà fins que el concertista se asseguré de bell nou al piano, tocant-mos un deliciós estudi de Chopin.

L'èxit d'aquest concert és paral·lel als demés d'En Torrandell. Finc una nota brillant que podrà afegir a la seva nítida carrera. Els seus efectes ja s'han manifestat. Entre els aficionats a la bona música és tal l'efervescència, que no s'han contentat amb un concert i n'han sol·licitat un altre del mateix concertista i en el mateix local. El Sr. Torrandell ha secundat aquests desitjos, quedant definitivament acordada la celebració d'un segon concert per diumenge prop-venent dia 7 de Maig. El programa, com voran abaix nostros lectors, és colosalíssim.

Sols falta ara donar proves de vertader patriotisme. Mai serà del tot dignament alabada l'idea de celebrar actes de la mena del en projecte, perque a part de la gran educació cultural que incloven, son els únics que produexen en nostros esperit emocions artístiques que ennobleixen i suavisen la vida... Un amic nostros, intel·lectual en la materia, mos ho expressava ben graficament, mentres sortíem del concert de di-lluns, quant mos deia: «Això ha estat un petit oasis en mig de l'aridesa d'aquesta vida prosaica!»

Donam l'enhonorabona més coral, desde aquestes columnes, al Sr. Torrandell, tot desitjant-li nous triums en el concert següent.

UN FILARMONIC.

Vat-aquí el programa del segon Concert:

I

WEBER. Sonata en la bremol.
a. Allegro moderato con spirito. b. Andante, c. Minuetto capriccioso. (Pres-to assai). d. Rondo (Mo-derato e molto grazioso.

II

SCHUMANN. Novel·leta.
GRIEG. Romans sens paraules.
MENDELSSOHN. Scherzo sobre un som-ni d'una nit d'estiu.
SOH. CHR. BACH. Gavota.
CHOPIN. { Vals.
{ Balada.
III
TORRANDELL. { Barcarola.
{ Rondo.
{ Cançó del bresol.
LISZT. Rapsodia n.º 2.

ECOS POLITICOS

(Retirat del número anterior).

Por falta de espacio, no nos ocupamos, en el último número, del triunfo de los regionalistas catalanes y de los jaimistas. El popular semanario «La Aurora» dice lo siguiente de las últimas elecciones de Diputados a Cortes:

«A Oviédo i Pamplona ha triunfat el gran Mella, un d'es més insignes oradors que haja tengut mai Espanya, gloria altíssima de la Religió i de la Causa Tradicionalista (jaimista o carlista). Además d'En Mella, han triunfat tots aqueis altres jaimistes; En Llorens per Estella, En Gam Martínez per Tafalla, En Dominguez Arévalo per Aoiz, N'Esteva Bilbao per Tolosa, N'Ampuero per Durango, En Llorens per Olot, i En García Guijarro per Valencia.

A Catalunya en general an es republicans els ha tocat es perdre: a Figueres han derrotat En Salvatella, a Vendrell han safalcat En Carner, a Barcelona han pegat de folondres En Pere Coromines, N'Emilià Iglesias, En Millan, En Queraltó, En Santblancat, En Layret, En Brossa i Mestre Biel Alomar. Es quatre darrers només han tengut deu mil i un parei de cents de vots. En Lerroux i En Giner de los Rios són sortits així mateix, però amb mes de quatre mil vots manco que la Lliga Regionalista. En Giner n'ha tenguts 19.907 i En Lerroux 19.690. En canvi la Lliga Regionalista ha trets triufants es cinc candidats que presentava: En Rossinyol (N'Albert), 24.525; En Ferrer y Vidal, 24.557; N'Albafull, 23.779; es Marqués de Camps, 24.254; En Morera i Galicia, 24.102. Això ha succiet a Barcelona, sa gran ciutat republicana, a on En Lerroux feu d'Emperador tants d'any, que En Moret (Deu l'haja perdonat) le hi envià per tirar a fons la Lliga Regionalista i es Nacionalisme de bona cepa, que feia tant de mal-d'uis an En Moret i demés companys de política centralista. Ja hu poreu fer comptes que n'estam contentíssims de que es regionalistes hagen triufat a Barcelona. Beníssim!

A fora de Barcelona, casi per tot a on presentaven es regionalistes un candidat, l'han tret triufant. A Castellterçol ha triufat En Cambó; a Sta. Coloma de Farnés, En Ventosa i Calvell; a St. Feliú de Llobregat En Jansana; a Villanova i Geltrú, En Bertrán i Musitu; a Granollers, En Plaça; a Manresa, En Claret; a Vila-de-muls, En Rahola; a Puigcerdá, En Bertrán i Serra; i a Berga, En Farguell, proclamat per l'article 29.— Total: catorze Diputats de la Lliga Regionalista.

En les altres eleccions de diputats a Cortes, només en sortiren dotze de diputats regionalistes. De manera que es Regionalisme nacionalista va

quart creixent, damunt fuia, reprèn, creix com un diné de fil.»

La derrota de los republicanos ha sido aplastante. No sólo han sido derrotados en Cataluña, sino en Madrid, en León y en otros distritos, triunfando únicamente 15 republicanos conjuncionistas, cuatro radicales y dos independientes.

Resultado final: que en el futuro Congreso de Diputados se sentarán 19 republicanos, cuando en los últimos años se sentaban unos 40.

Digno de anotar es el triunfo de los partidos de la derecha, pues, estando en el Poder los liberales unidos con los demócratas y aliados con los reformistas, todos de la izquierda, es significativo que los mauristas hayan sacado unos 20 Diputados, los regionalistas 14, los cervistas 8, los jaimistas 8, y los integristas y católicos independientes 4.

Los católicos debemos alegrarnos del triunfo de estos Diputados de la derecha, porque ellos, cuando sea preciso, sabrán defender a la Religión Católica, única verdadera, de los ataques de la impiedad moderna.

Hemos recibido varias cartas de nuestros lectores pidiéndonos publiquemos los nombres de los mauristas que han sido proclamados Diputados a Cortes, por las Juntas Provinciales del Censo. De la prensa de Madrid y de Barcelona sacamos la siguiente relación de Diputados mauristas electos:

- D. Antonio Maura Montaner, ex-Presidente del Consejo de Ministros, por Mallorca.
- D. Guillermo J. de Osma, ex-Ministro de Hacienda, por Monforte (Lugo).
- Sr. Marqués de Figueroa, ex-Ministro de Gracia y Justicia, por La Coruña.
- D. Angel Ossorio y Gallardo, ex-Gobernador de Barcelona, por Caspe (Zaragoza).
- D. Gabriel Maura y Gamazo, Conde de la Mortera, por Calatayud (Zaragoza).
- Sr. Conde del Moral de Calatrava, por Puebla de Trives (Orense).
- D. César Silió, por Valladolid.
- D. César de la Mora, por Puente del Arzobispo (Toledo).
- D. Honorio Valentín y Gamazo, Conde de Gamazo, por Medina del Campo (Valladolid).
- D. Joaquin Montes Jovellar, por Alhama (Granada).
- D. Miguel Maura y Gamazo, Abogado, por Pego (Alicante).
- D. Celedonio Leyún, por Pamplona (Navarra).
- D. Andrés Allende-Salazar, por Guernica (Vizcaya).
- Sr. Conde de los Andés, por Grazalema (Cádiz).
- Sr. Marqués de Arlanza, por Zaragoza.
- D. Fernando M.ª Ibarra, por Baracaldo (Vizcaya).
- D. Wenceslao Orbea, por Vergara (Guipuzcoa).
- D. Enrique M.ª de Arribas y Turrull, por Cañete (Cuenca).
- Sr. Barón de Llauri, por Nules (Castellón).

Inca 21 Abril 1916.

ECOS DE ESTA SEMANA

El domingo 25 del corriente, se celebraron las elecciones de Senadores por esta provincia.

Gracias a la flamante coalición datista—liberal—reformista resultaron elegidos, sin lucha, el Sr. Marqués de la Cenia, conservador-datista, a quien no conocen en la mayoría de los pue-

bios, D. Bernardo Amer, liberal, y D. Jerónimo Pou, reformista.

El partido reformista no tiene arraigo, en las Baleares, y, sin embargo se le ha adjudicado un acta de Senador. Consecuencia, no sólo del pacto electoral liberal-reformista que el Sr. Conde de Romanones anunció se había roto, sino también de ser el agraciado, tío de un yerno del Sr. Rosselló, Jefe máximo de los liberales baleares.

Por falta de lugar, dejamos para el próximo número lo relativo a la estructura del Senado y otros ecos políticos, pero no queremos aplazar la publicación de algunos de los conceptos expuestos por el gran orador Sr. Vasquez Mella, en su último discurso de Oviedo:

«Habló del regionalismo como unidad nacional, y dijo que «con éste se constituirá un programa mínimo, que será el ideal que anime la unión de las derechas, sancionada desde ahora».

«Esta unión será sancionada más solemnemente en Covadonga, en Septiembre próximo, en un acto al que asistirán el Sr. Maura y otras personalidades».

«Allí—agregó—se acordará el programa regionalista definitivo, que será lanzado al resto de España. Así, en Covadonga se iniciará por segunda vez la reconquista de España».

Inca 28 Abril 1916.

SENEN M.P.F.

Cronico d'Inca

Dia 23—A les nou i mitja surt de la Parroquia, amb mig d'aixordadors frons d'escopeta, la tradicional processó de Jesús resucitat. Hi assistí el Clero, l'Ajuntament i molt de poble.

Dia 24—A les nou i mitja i amb processó, el Clero, l'Ajuntament i el poble anaren a ses monges fencades a on una vegada que hi foren comensá l'Ofici. Lo Coramé va fer son darrer sermó, anomenat del remell, sermó que va agradar ben molt a l'auditori.

—Els exploradors després d'anar a missa fan una eixida cap a Binisalem a on les hostajaren a casa dels Exploradors binesalamers, sos amics. A les sis i mitja, ben cansats i molt agraits dels binesalamers tornaren a la nostra Ciutat.

—Prop de les nou de sa nit tingué lloc en el Circol d'Obrers Catòlics, el per molt de temps desitjat Concert que nos doná lo notable concertista inquiero D. Toni Torrandell. Hi assistí lo milloret d'Inca.

No vos podré dir la tècnica de les composicions que està part damunt ses meves forses. Però vos diré que En Torrandell, amb gesta màgica desvel·là el món d'encantament que enclou l'Art sublimat de perfeccions que fins-i-tot els llecs en música vibraren en tot el cicle d'emocions pures fins esclatar d'angoixa amb *Sant Francesc de Paula* damunt les aigües tempestuoses i donar gracies amb ell sobre la platja amb un alè trencat de cansament i d'agraïment.

Moltíssimes de persones anaren a saludar i felicità el Concertista.

Dia 25—D. Francesc Garau canta misa nova. A les 10, poc sa poc llà, enmig de

sos pares i fios i seguit d'agradosa comitiva, per un camí de murta aponcellada i nupcial se'n entra a l'Esglesia. L'orga cuida a esclatar d'emoció. El novell prevere es assistit dels seus dos Tios canonges, M. I. Srs D. Mateu Garau, Penitencier, i D. Nadal, Doctoral de la Santa Esglesia Cathedral Basilica, i de D. Miquel Llinàs, Ecònom d'Inca, de Diaca, i de Mossen Suau, Rector de Banyalbufar, de subdiaca.

Cantà excelsament la grandesa i dignitat del Sacerdoci el M. I. Senyor D. Joan Quetglas, Prefecte de Sagrada Liturgia. Va estar molt amunt. La Capella musical d'Inca se'n desfé de lo més be: cantà la *Missa Pontificalis*, d'En Perosi, i un Motet de N'Eslava, i les peces de gregorià de tal manera plena i ajustada que tot-hom se'n feia llengos. Endavant ses atxes! L'aplega-mans va esser llargarut i emocionant. El *Te-Deum* d'En Tortell escarrufant.

Hi assistiren les Autoritats civils i militars.

Després d'enllestir l'ofici pugen als molins an el refresc abundós. Després fan un dinar d'aquells més bufarells. Sabem que damunt sa mota d'es molí l'aplec musical s'esplaià a les totes cantant cançons de nostra terra. Beníssim!

Tot lo sant capvespre pujá gent a veure els preciosos presents que li feren, que n'hi havia molts i bons.

Enhorabona al novell prevere, a sos pares, germans i fios i que el vostro ministeri sia ple de fruits de santedat i salvació de moltes d'ànimes. Amèn.

Dia 26—Molta de gent seguint la costum dels altres anys va an el Camp a fer el pa-amb-caritat.

Dia 28—Una dotzena de valents i aixerrits Exploradors sollerics han vengut a visitar sos companys d'Inca. Han vengut desde Sóller a Inca p'es Barranc, Cúber, Lluch, Massanella i Mancor i continuaràn l'excursió fins diumenge.

El novell Cronista.

VARIES

Per la festa del Pa-amb-caritat que demà es celebra a Santa Magdalena he ha gran animació i es d'esperar que si'l temps heu permet, serà una festa ben agradable.

MERCAT D'INCA

Preus que regiren a nostro mercat

Bessó	a	80'00	el quintá
Blat	a	23'00	la cortera
Xexa	a	24'00	id.
Sivada	a	11'00	id.
Id. forastera	a	11'00	id.
Ordi	a	12'50	id.
id. foraster	a	12'25	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	24'50	id.
id. per bestia	a	24'00	id.
Blat de les Indies	a	23'00	id.
Fasols	a	37'00	id.
Monjetes de confit	a	46'00	id.
Id. B'anques	a	45'00	id.
Siurons	a	28'00	id.
Garroves	a	00'00	id.

funcions Religioses

A Sant Domingo, festivitat de la Mare de Deu del Roser.

Dia 6, entrada de fosca, solemnes Completes.

Dia 7, a les set del matí, Missa de Comunió General, amb plàtica pel celebrant.

A les 9 i mitja, Tercia cantada, i enseguida Ofici major amb sermó per Mossèn Miquel Pomar, que anguan mos ha fet els sermons coramals.

A les 3 del capvespre Vespres i processó per la vila, i de retornada, plàtica pel meteix Orador del matí, acabant-se en l'estació i bendició del Santíssim per aguanyar l'indulgencia plenari els confreres del Roser.

An aquesta meteix Iglesia, la devoció del mes de les flors, se farà a les 7 del matí durant una missa tot el mes.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.